

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 2179/2015
16.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.М. из Н.П., чији је пуномоћник С.Ш., адвокат из И., против туженог И. АД, Фабрика аутобуса и специјалних возила – у реструктурирању, чији је пуномоћник Д.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3839/12 од 04.12.2014. године, у седници одржаној 16.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3839/12 од 04.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог Основног суда у Београду П1 4637/10 од 26.01.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 18.11.2008. године, којим му је отказан уговор о раду, а да се тужени обавезе да га врати на рад, док је ставом другим изреке обавезан тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка од 37.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3839/12 од 04.12.2014. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који Закон се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом 398. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог од 18.11.2008. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, која је као отказни разлог предвиђена чланом 183. став 1. и 2. и члана 184. тачка 34. Колективног уговора туженог. Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да је тужилац био запослен код туженог и обављао послове издавача резервних делова у Одељењу продаје резервних делова, а да је 17.09.2008. године, у току радног времена покушао да изнесе материјал, власништво туженог, без поседовања процедуром предвиђене отпремнице, те да је том приликом био свестан неправилности своје радње и последица њеног извршења.

Имајући у виду да је утврђено да тужилац, својом кривицом, јесте учинио радњу која му је као повреда радне обавезе стављена на терет, а која је и одредбом члана 183. став 1. и 2. и члана 184. тачка 34. Колективног уговора туженог предвиђена као основ за отказ уговора о раду запосленом од стране послодавца, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да је на овај начин наступио основ за престанак радног односа, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09). Доношењу решења претходило је писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отакз уговора о раду, које му је достављено уз остављање рока за изјашњење, а затражено је и мишљење синдиката чији је тужилац члан, чиме је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. и члана 181. Закона о раду. Врховни касациони суд налази да нижестепени судови основано налазе да је без утицаја на законитост побијане одлуке чињеница што се тужени у побијаном решењу позвао и на одредбу члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду - учињено кривично дело на раду или у вези са радом. Наиме, приликом одлучивања о законитости оодлуке о престанку радног односа због повреде радне обавезе или радне дисциплине, суд није везан применом материјалног права на коме је послодавац засновао своју одлуку, при чему се у конкретном случају тужени позива и на одредбу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, што јесте у складу са повредом која је тужиоцу стављена на терет, због чега је без утицаја што тужилац, у кривичном поступку није правноснажно осуђен за исту радњу.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

Применом члана 405. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени

наводи, а образлагањем се не би постигло ново, нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**